

Geen toegang

Ik loop met Andries naar huis. Niet ver van school bouwen ze nieuwe huizen. Er staan hekken om het terrein. Ook staat er een bord met daarop: Geen Toegang.

Het is er erg stil. Er is niemand meer. Meestal staat er een aantal busjes van de werklui. Die zien we nu niet meer.

"Zullen we het terrein opgaan?", vraagt Andries. "Ja", zeg ik, "er is toch niemand."

We kunnen net tussen de hekken door.

We gaan een huis binnen en komen in de kamer. De muren zijn mooi wit. Zo wit heb ik het nog nooit gezien. Rustig lopen we door het huis. "Ik weet niet of we dit wel mogen", zeg ik tegen Andries.

"Ach, niemand ziet ons", zegt hij.

Wij gaan met onze handen over de muren. Nu zijn onze handen helemaal wit. Die muren waren nog niet droog. We moeten zorgen dat dat witte er weer af gaat. We gaan weer naar buiten en lopen een stukje over het terrein. Er is nergens een kraan te vinden. We kunnen het ook niet aan onze kleren afvegen. We hebben weinig plezier meer. Ik weet ook geen manier om de handen schoon te krijgen. Het begint ook te jeuken. Het witte op de handen begint hard te worden. We moeten gewoon naar huis en zeggen wat we gedaan hebben.

"Laten we dat maar doen", zeg ik.